

I. felvonás

A Tökéletes Bűntény

4. fejezet

Mester és
Tanítvány

Mindketten meredten bámulták egymást egy röpke pillanat erejéig, hiába futott már át oly sokszor ezen pillanat elméikben az álmaik, s merő képzelgéseik vagy reménykedéseik folyamán, most szóhoz sem jutottak döbbenetükben. És ebben bizonyára hevesen kavargó érzelmeik is komoly szerepet játszottak, hisz bármely szó, legyen az bármely csavaros nyelven, és fedje azt bármely különös logika, kevés volt ahhoz, hogy kifejezhessék örömüket. Lelkük mélyén pedig mindketten azt kívánták, hogy bárcsak örökké tartana ezen röpke másodperc.

Hisz minden oly tökéletesnek tűnt így, hogy csak pár lépésről mérték fel egymást szemeikkel. Addig is az örömüket nem szeghette semmilyen tény, egyetlen szívbe markoló esemény sem, mely véglegesen romba dönthette volna az összképet. Elvégre mindkettejüknek megvoltak a maguk félelmei, melyek közül a legnagyobb az volt, hogy a másik fél már koránt sem volt ugyanazon személy, kivel aznap együtt harcoltak Yavin negyedik holdján, míg a sors el nem szakította ösvényeiket.

Azonban egyszer minden véget ér, bármilyen szép is legyen. Előbb-utóbb valakinek meg kell törnie a csendet, majd rövidesen mindkettejüknek szembesülniük kell a helyzettel, mely most életük legörömtelibb, s egyúttal legszomorúbb napjává is tehetik a mait, minden csak egyetlen kérdésen állt:

A mester és tanítvány, még mindig összetart-e?

- Mester? – hagyta el végül a szó Mira cserepes ajkait, bárhol is volt az elmúlt évek alatt, nem lehetett valami kegyes hozzá a sors, ám nem is oly könyörtelen, mint attól Fenn tartott az eddigiekben. Ugyan szakadtas volt a lány öltözete és finom bőrén sorra sorakoztak a savas eső okozta sebek, az élet tüze, Mira Wess lelke még mindig ott lakozott szemeiben, ő volt az, ez minden mozdulatából jól kivehette. A lány, kit aznap elvesztett, még ha kissé ápolatlanul is, de még mindig ott lakozott lelkében.

- Gyere ide! – közölte Fenn remegő hangon, férfi létére igencsak küszködve könnyeivel, majd az elhangzott szavakkal szöges ellentétben odarohant a lányhoz, s szorosán átölelte. És csak ekkor bizonyosodott meg róla véglegesen, miszerint ténylegesen megtörtént ez az örömteli perc, s nem egy pusztá ábránd egy merő képzelgés részét képezte mindez. Mira viszont már koránt sem volt ilyen fegyelmezett érzelmileg, kifakadtak könnyei, amint egymáshoz érhetek. Eljött hát a pillanat, melyben mindeddig csak reménykedtek.

S azt hitték, már sosem történik meg.

- Mit tettek veled? – kérdezte Jaris még mindig könnyeivel küszködve, de már elengedve egykori tanítványát, és hátrébb lépve tőle, hogy egyáltalán levegőhöz juthasson szegényke, mivel úgy vélte, hogy erős szorításával majdhogynem az utolsó szuszt is kipréselte belőle.

- Semmit, jól vagyok. Legalábbis a körülményekhez képest – felelte a Mira kissé megilletődve, ha Fenn nem is, de a többiek már az első pillanattól fogva látták, hogy valami más is megbújik a részletekben. Ám most hallgattak, mint a sír, hisz Jarisé volt ezen röpke perc. Ezt ennyi év után, már nem lehetett megtagadni tőle.

- De hisz... – ekkor kezdett észbe kapni a férfi, eddig teljesen elvakították érzelmei, hogy a legcsekélyebb módos is feltűnhessen neki a teljesen nyilvánvaló. S most azonnal kikerekedni látszottak kék szemei. Mira kopottas, rongyoknál alig többnek

nevezhető ruházatott viselt ugyan, de azt ránézésre meg tudta mondani, hogy semmilyen formában sem korlátozták szabadságát. A saját akaratából tartózkodik most itt, merő megtévesztés volt az üzenet, tehát mégis csak csapdába sétáltak, és ami még rosszabb, épp Mira, a szeretett tanítvány állt mögötte.

Legalábbis sem Fenn, sem társai nem tudtak bármely más okot elképzelni, hogy a lány miért is hazudott segélykérésében. Szerencsére Mira egy percre sem hagyta maga mögött az Erőt, a segítőtársaként tekintett rá mindaddig, és igenis gyakorolta, sőt, még bővítette is a benne lakozó képességeinek tárházát, még ha ez a bűzös sikátorok közt is kellett megtennie. Ennek köszönhetően, ha nem is mesterjében, de Carl elméjében már tisztán látta az előtte álló kis csapat aggályát, így gond nélkül el tudja most simítani a váratlan fennakadást.

Sajnálom... – sóhajtotta fel búsan, legbelül érezte, nem helyes, amit tett. Azonban azt is, hogy meg kellett tennie, s ha ismét szembesülne azzal a keserű pillanattal, másodszor is elkövetné azt, mivel valamennyi tanítása ellenkezett. – Tudom, hogy hazudtam, de nem volt más választásom... meg kellett tennem.

- Mi az, hogy meg kellett tenned? Mégis micsodát! – förmedt rá Selene haragosan, heves ordítása vészmadárként hasította a füsttel teli levegőt, az utolsó csepp vért is megfagyasztva lány ereiben. A twi'lek pedig bizonyára helyben szét tudta volna tépni az ifjúhölgyet, és tán még alkalmá is lesz rá, amennyiben a lovasság nem érkezik idejében, ahogyan az leni szokott az ilyen helyzetekben.

- Itt rekedtem és... ha az igazat mondom egy év múlva sem vetődtek volna ide – nyögte ki Mira nehézkesen, mintha egy hatalmas gombóc ült volna a torkának közepében, elmozdíthatatlan kőtömbként tornyosulva ajkai előtt, melyeket oly sok kényszerű hazugság hagyott el már ittléte alatt. És mégis, ezek voltak az egyetlenek, melyeket igazán magára vett a fiatal kicsiny, sérülékeny lelke.

- Hogy mi? – csattant fel Jaris meglepetten, hátrébb intve Selene, aki már szinte vérszemet kapott a csapda okán, melynek most szerencsére megkérdőjeleződni látszott létezése. – Szóval csak azért mondtad, amit, hogy hamarabb idecsalj minket? – erre az alig tizenhét éves lány némán bólintott. – Tehát nem vagy rabszolga és nem is fejedelemség, aki mindegy szálí meg akar ölteni minket?

- Nem, dehogy – rázta a fejét Mira meglepetten, nem igazán értette, a kis csapat hogyan is juthatott ilyesfajta feltételezésre. Ugyanis hiába lapozgatott Carl elméjében úgy, mintha az egy nyitott könyv lett volna, neki még csak fel sem ötlött az ilyesmi, ahogyan semmi más sem. A férfi egyedül annyit szűrt le az egészből, hogy a lány hazudott nekik valamiben. Minden esetre most már örömmel tapasztalta, hogy a kis csapat aggályainak ezzel vége szakadt, mely azzal a szomorú ténnyel kecsegtet, hogy immár elkerülhetetlen a nehéz kérdések ideje is, s azok könnyű szerrel véget vehetnek a találkozás örömteli pillanatának. Azonban egyikük sem merte feltenni azokat, inkább csak hallgattak, mélyen bámulva egymás örömmel teli szemeibe.

- És hogyan tovább? – kérdezte Ventris türelmetlenül, amikor is már másfél hosszú percre nyúlt az a röpke pillanat, és a többiek még tagadni látszották ugyan, de már ők is kezdték unni a látszólag értelmetlen várakozást.

- Felszállunk a Reaverrel és itt hagyjuk ezt a koszfészket – határozta el magát Fenn, a kérdés félbe szakította ugyan a pillanatot, de egyúttal másra is ráébresztette. Most, hogy már meggyőződött egykori tanítványa épségéről, elillant a racionális elméjét eddig fátyolba borító kételye és aggodalma. Ettől a perctől fogva, újfent az az ember lehet, aki még az üzenet megérkezése előtt volt. A csempész, ki már alig várja, hogy kirámolhassa a helyet, ahol az a háromszázezer kredit várja őket.

- És mi lesz a palotával? – tette hozzá Wess meglepetten, evégre most jöttek ki onnan, jól tudják, hogy mi folyik ott. *Vagy talán egykori mesterét, a példaképét, ez már nem is érdekelné?* – Az a hely az elnyomás melegágya, nem hagyhatjuk magára azt a sok szerencsétlent, akit az a hájas hutt szolgáltságba kényszerített!

- Értük már nem tehetünk semmit, Mira. Most az a legfontosabb, hogy téged ki tudunk hozni innen – közölte Jaris látszólag búsan, mintha komolyan fogalagoztatná a gondolat. De az igazság az volt, hogy legbelül csakis kizárólag Wess érdekelte, az ottaniak sorsa pedig a legcsekélyebb mértékben sem. És ezzel elodázta ugyan a pillanatot, amikor a lány kénytelen lesz szembesülni a ténnyel, miszerint mestere nem létezik már, ám legbelül jól tudja, koránt sem futhat előle mindörökké.

- De egyszer visszajövünk értük? – a ténybe kénytelen volt ugyan beletörődni, miszerint öten képtelenség a legcsekélyebb kárt is tenni a Zeknos nevezetű hutt hatalmas erődítményében. Azonban egy igaz Jedinek kötelessége segíteni az elnyomottakon, amint az már lehetséges.

- Meglehet, de te is tudod, hogy a sors útjai kifürkészhetetlenek. A többit megbeszéljük útközben, közeleg már az este – ekkor ugyan reggel fél kilencet mutatott a Reaver óráinak mindegyike, mégis alkony volt már Nar Shaddaa-nak ezen részén, hiszen ha egy égitest folytonosan forog tengelye körül, akkor az egy percre sem lehet összhangban a Főváros időszámításához hangolt számítógépekkel.

Jaris a mondandója elhangzása után jelt adott legénységének, mely, ha csak formálisan is, de így már ténylegesen annak is mondható, majd valamennyien a Reaver felé vették az irányt. Mira fél fejjel alacsonyabb volt ugyan valamennyiüknél és testalkata is egy törekeny, de bájos fiatalét idézte, mégis daliásan tartotta a lépést az egyre ritkuló tömegben. *Elvégre ki akarná idekint tölteni az éjt, a Vörös Szektorban, a bűn melegágyának egyik legkönyörtelenebb részén?*

- És ők kik? – tette fel a lány a benne megfogalmazódó kérdések sokaságnak egyik legjelentősebb képviselőjét. Sejtette ugyan, hogy mestere nem lesz egyedül, amikor is érte jön, de valahogy néhány szövetségi katonára, vagy talán pár egyszerű emberre számított, és nem pedig egy rakás csempészre.

- Ez jó kérdés – mosolyodott el Jaris. – A legtöbbjünkkel két napja sem találkoztam, de most pont egy hajóra szorultunk, szóval muszáj lesz megtűrnünk egymást egy ideig. A twi'lek mellet baktató barna hajú fickó Carlos, őt ismerem egyedül. Rendes fickó, és ha első ránézésre egy gunganre is emlékeztet, de közelebről megismerve az ember rájön, hogy ő egy igen intelligens elme – ennek hallatán a többiek majdnem elnevelték magukat, különösen Shmir. – Ami azt illeti, a twi'lek hölgy Selene, a leghátulsó, fekete hajú lány pedig Ventris, és mint mondtam, őket még nem volt

alkalmam rendesen is megismerni. De ne aggódj, eddigi tapasztalataim alapján nem olyan vészesek és pár nap múlva már bottal üthetjük a nyomukat.

- *Ha csak egy csöppet is tudnál a tervemből...* – visszhangzott a twi'lek tudatában, ki eredetileg nem számolt ugyan egy épelméjű útitárral, de meggyőződése, hogy ez a vékonyka, ágról szakadt lány nem jelenthet neki problémát, bármennyire is vallja magát Jedinek. Elvégre még ők sem mindenható istenek, nagyon is véreznek, ha egy jobb sugárvetővel telibe kapja őket az ember – vagy éppen a twi'lek.

- És mi van veled, úgy értem, mi sodort ide téged? Hogy sikerült rám akadnod? Egyáltalán, mi történt veled Yavinnál, mégis hogyan élted túl azt a lövést? – fordította felé a férfi kék szeméinek kíváncsi pillantását, azon kérdéseivel, melyeken már ide útja során is hosszasan töprengett. S bár tudta, a válaszok koránt sem ígérkeznek majd oly vészesnek, mint azt eddig a percig hitte, de mégis csak meg hallani akarta azokat.

- Ez egy elég hosszú történet, de van időnk, szóval kezdjük az elejénél – a férfi, majd a csapat többi tagja is egyidejűleg bólintott rá erre. Illetlennek tartották megkérdezni ugyan, de meg kell hagyni, rohadt kíváncsiak voltak rá. – Szóval, arra nem emlékszem, hogy mi történt velem, miután eltaláltak, valószínűleg nem is voltam az eszméletemnél. Aztán egy héttel később egy hajón ébredtem, ami történetesen nem sokra volt Nar Shaddaa mellett, ráadásul alig volt benne üzemanyag. Ezért úgy döntöttem, hogy idejövök, aztán keresek némi költőpénzt, hogy visszamehessek...

- Várjunk csak – vágott bele Selene a mondandójába. – Tehát volt valaki a bolygón, aki képes volt visszahozni a halálból? Mégis ki volt az, és mi történt vele? – tekintve, hogy ő épp tudott egy másik Jediről is, ez igencsak érdekelte.

- Nem tudom, hagyott ugyan egy üzenetet, de abban sem árulta el a nevét. Csak az tudom, hogy megmentett, felvitt arra a hajóra, és ami a legfurcsább, elvette a fénykardomat, de azt nem tudom, mire kellett neki – ekkor Shmir szívesen megkérdezte volna, hogy milyen színű is volt az a fénykard, – amúgy zöld – ugyanis már kezdettől fogva gyanította, hogy a két, az életükre igen komoly hatással lévő rejtélyes alak egy és ugyanaz a személy lehetett. És erre az információra szüksége volt, hogy meggyőződhessen igazáról. Azonban nem tehetette, hiszen akkor olyasvalamire derülne fény, mellyel könnyedén lelepleződhetne jelenlegi küldetése. Tehát bármi is volt az igazság, már sosem tudja, de nem is tudhatja meg.

- És mi történt ezután? – folytatta Jaris a kíváncsiskodódását.

- Leszálltam, megszereztem a pénzt, de ne kérdezzétek, hogy hogyan. És amikor visszaértem a dokkba a hajóm már nem volt ott, azóta sem tudtam meg, ki vihette el. Nem is számított volna, mivel így is-úgyis itt rekedtem. Eleinte a tömegközlekedés, vagy egy szolgálatkészebb kalandor segítségével akartam elmenni, de hamar rájöttem, hogy egy ilyen, nincstelen – és melleleg nagyon is szép – lány, mint én, a szolgakereskedők legfőbb vágyalmát képzi. Ezért inkább úgy döntöttem, hogy kerülöm a feltűnést és meghúzódok valahol, amíg nem találok valakit, akit anélkül kérhetek meg erre, hogy láncra verve vonszoljon Zeknos elé.

- Akkor miért nem vágattad le a hajadat? – vette fel Ventris meglepetten a lány oly nagyvonalú történetének egy logisztikai hiányosságán. És ugyan mindkettejük hajkoronája a hátuk magasasságában lengedezett most az alkonyi lenge szelében,

Leana már minden bizonnyal fél kopaszra nyíratta volna sajátját, amennyiben ily kétségbeesetten szeretné elkerülni a rabszolgák köztudottan keserű sorsát. Ennek ellenére Wess gesztenyebarna, most az ápolatlanságának köszönhetően zsíros és korpákkal tarkított egyenes hajszálai mégiscsak a helyükön voltak.

- Ha az élete múlik rajta, sem szabadná rövidebbre – vágta rá Fenn nemes egyszerűséggel, jól ismerte már Mira ezen szeszélyét, ki már tanítása alatt sem volt hajlandó e tekintetben egy csöppet sem engedni. A férfi még hosszas, hónapokon át tartó győzködés után sem tudta kiharcolni azt a csekélységet, hogy legalább fonja copfba harc közben, hogy ne lóghasson a szemébe, vagy a lány még véletlenül se nyeshessen le belőle a saját fénykardjával, mely rövidesen be is következett.

- És, mi történt ezután? – hangzott a kérdés Fenn szájából.

- Nos, ahogy teltek az évek, rá kellett jönnöm, hogy rajtad kívül senki más nincs, ezért keresni kezdtelek. De persze ez a lehetetlennel határos feladatnak ígérkezett, egészen pár nappal ezelőttig, amikor megláttam az arcodat az egyik kantin kijelzőjén, a hajód pontos elírásával és úgy ötvenezer kredites vérdíjjal a fejedben.

- Mennyivel?! – csattant fel Fenn, miközben szemei mintha kiugrani akaródtak volna helyükről. – Ötvenezret, csak azért, mert elemeltünk egy kétezer kredites szobrot a Núbiáról? Ez nevetséges... – hóbörgött egy kicsit, majd Carl szakította ezt félbe mondandójával, mely méltán tükrözte, hogy csupán nyugtatgatni szeretné.

- „Nem lehetnek szálkák a birodalom árgus szemében” Az a megátalkodott féreg – Palpatine Császár – mindig is ezt harsogta, nem emlékszel? És én esküdni mernék rá, hogy az egy birodalmi szobrocscska volt – ekkor ismételten Mira felé fordította kíváncsi tekintetét. – Te mégis mit kerestél egy kantinban?

- Felszolgáltam, hogy ne haljak éhen az utca közepén. A helyet egy olyan fickó vezette, akit már ismertem és valamennyire bíztam is benne, – persze közel sem annyira, hogy vele szerveztesse meg az innen lehető legmesszebbre történő útját – szóval viszonylagos biztonsággal vállalhattam el a melót. Mivel rendes ruhában csináltam, ezért nem fizetett valami jól, de legalább enni tudtam a pénzből.

- Akkor már csak egy dolgot nem értek – szögezte le Fenn az utolsó megmaradt kérdését, mely, ha hiányosan is, de összekapcsolja a történetet. – Miért vártad meg, hogy bemenjünk a palotába, egyáltalán mi szükség volt hazudni? Úgy értem, ha az igazat mondod is azon nyomban utánad eredtünk volna – na jó, egy igen fontos, és valószínűsíthetően (sőt, ha Selene-en múlik, biztosan) az utolsó megálló kivételével.

- Utálom ezt a helyet! – fakadt ki belőle a mondat, melyet már érkezése másodpercétől fogva ki akart ejteni kecses ajkain. – Már egy percet sem akartam feleslegesen itt tölteni. Ráadásul a vérdíjnak köszönhetően nem tudhattam, hogy amikor hívlak, hozzád, vagy egy rakás, már győzedelmeskedő fejevadászhoz jut-e az üzenetem. Ezért úgy döntöttem, hogy a palotához csalom, bárki is kapja meg, és aztán, ha te vagy az, megszólítalak, de ha nem, még mindig lefújhatom az egészet.

- Akkor miért is nem szólítottál meg minket, vagy nem ismerted fel? – vetette fel Ventriss enyhén cinikus hangnemben. Számára egyszerűen túl sok hézag volt a lány, szinte már tündérmesébe illő történetében.

- Elég nehéz gyalog elvergődni idáig abból az isten háta mögötti sikátorból, ahol ez idáig meghúztam magam. Egyszerűen nem értem ide időben, és mikor már a palota bejáratához érkeztem, ti már odabent voltatok. Szóval megvártam, amíg kijöttök és megbizonyosodhatok róla, miszerint tényleg azok vagytok-e, kiknek az üzenetet szántam – és ugyan nehezebbre esett kimondani, de nem erre számított.

- Akkor azt mond meg, hogy ki volt az a rekedt hangú alak, aki bekiabálta, hogy „Mit csinálsz, büdös rabszolga!” – fogalmazta meg Ventris az újabb aggályát, valahogy nem tetszett neki az egész. Bár lehet, csak a saját elméje komplikálja túl az egészet.

- Nem tudom pontosan – ingatta a fejét Mira. – Néhány durós vonszolt oda félholtam egy szolgálányt, amikor rögzítettem a hangfelvételt, aztán az egyikük rárivallt arra a szerencsétlenre. Később, amikor visszahallgattam, rájöttem, hogy az egész úgy hangzik, mintha nekem mondanák. Tökéletesen hangzott az egész, ezért ahelyett, hogy újravettem volna, így továbbítottam a felvételt.

- Értem – felelte Jaris vegyes érzelmekkel. Ugyan Wess számos keserű napon, s megannyi szomorú történésen ment keresztül ezen hosszas években, de legalább túlélte, és most már újfent biztonságban lehet majd mellette. Már amennyire bárki is biztonságban tudhatja magát egy körözött csempész szerény bárkáján. – Most te jössz, nekem már nincs több kérdésem.

- Folytatni fogod a tanításom? – elvégre ez volt a legfőbb ok mindemögött, hiszen már a Lázadásnál is megszokta a kemény életet, jobban mondva Fenn szoktatta hozzá. Azonban itt, egy fénykard és bármi nemű útmutatás híján képtelen volt azzá válni, ki mindig is szeretett volna, egy Jedi lovaggá. Ám az életben semmi sem tökéletes, és ezzel egykori mesterének most ismételten szembesítenie kell.

- Tudod, Wess, elég sokminden történt azóta, hogy... – ekkor belefagyott a szó egy röpké pillanat erejéig, majd a férfi csak egy mély sóhajtást követően tudta folytatni mondandóját – elváltak ösvényeink. Ez egy elég nehéz időszak volt számomra. De a lényeg annyi, hogy én már rég nem vagyok Jedi, még csak az Erő használatát sem gyakoroltam, és attól tartok, ha akarnálak sem tudnálak már kitanítani. Már a fénykardomat is elhagytam, anélkül pedig...

- Ha akarnál sem? – csattant fel a lány vegyes érzelmekkel, a dühe és csalódottsága hevesen kavargat most benne. Mindig is ettől félt a legjobban legbelül, attól a perctől fogva, hogy meglátta a kiírást azon a falon. Mely már az első pillanattól fogva méltán sejtette, hogy az egykori Jedi, a Szövetség hőse nem több már egy közönséges bűnözőnél. De eddig minden alkalommal elhessegette ezt, megtagadta a már szinte nyilvánvaló tény, ám most már elkerülhetetlen, hogy szembenézzen vele.

- Nézd, az az ember, aki éveken át tanított... már nincs többé. Nem érdekel már, hogy szabadság vagy elnyomás honol majd évezredekken át a galaxisban, vagy mi lesz az egykor oly hatalmas Jedi Rend örökségével – ha nem is karta az orrára kötni a részleteket, de ha utólag mindig is bánta, hogy nem tette hozzá a tény, miszerint az az ember Wayland és nem a Yavin IV tűz szabdalta talaján halt meg véglegesen.

- De akkor mégis miért jöttél el értem? Egyáltalán mi ételme veled jönnöm, ha már sosem lehetek Jedi? – öntötte szavakba Mira hitetlenkedését, aki immár a második Fenn közvetlen közelében lévő nőszemély volt, ki nagyot csalódott benne.

- Azt hittem gyűlölöd ezt a helyet, mellesleg ki más vinne el innen? – próbálta Jaris az új énjéből fakadó, egy marék kő érzelmi tulajdonságait sejtető válaszával elkerülni a párbeszéd érzelmi oldalát, de hamar rájött, hogy ezzel semmit sem segít a helyzeten. Tehát az akkori, büszke harcosként ismert énjére kell bíznia mindezt. – Mert az az ember, aki törődött veled, aki az életét adta volna érted még mindig él, Mira. És amíg az így van, addig mindig is lesz helyed a Reaveren, egy percet sem kell egyedül, a sikátorokban bujdosva töltened. Az lehet, hogy már nem tudok Jedit faragni belőled, de arra megtaníthatlak, hogyan boldogulj a világban, hogy soha többé ne kelljen átélned ezt.

Mira már épp megköszönni készült volna mestere őszinteségét, valamint szinte már teljesen nyilvánvaló módon elfogadni az ajánlatot – hiszen egy mesteren kívül leginkább egy barátira, s egy olyan helyre volt szüksége, melyet otthonának nevezhet – amikor elég közel értek, hogy jómaga is vethessen egy pillantást a csillaghajóra, mellyel a kis csapat érkezett, és a látvány nem kínálkozott valami ígéretesnek.

Nem mintha ezen úralkalmatosságra egy rossz szava is lehetett volna, ha kissé rozoga és öreg volt is ugyan, de tökéletesen megfelelt a hold elhagyásának eddig számára szinte lehetetlenségnek tűnő feladatára. A gond csak az volt, hogy a Reavert körös-körül állták a fejedáskok, kik nem is akármilyen szedett vetett népséget, hanem a hivatásos profikat képviselték. Ráadásul tizenhárom is akadt belőlük a kicsiny hajó körül, de szerencsére a továbbra is távirányítással zárt leszállórámpának köszönhetően még nem volt alkalmuk beosonni a fedélzetre.

Tehát hőseink egy régi vágású leszámolóhoz még épp időben érkeztek.

Elsőként meglepő módon Mira húzta elő sugárvetőjét, majd szegezte a minden bizonnyal az egykori mestere, valamint kis csapata fejére kitűzött döbbenetes kreditmennyiség behajtására jött profi gyilkoló gépek sokasága közé, s húzta meg annak rideg ravaszát. És hiába álltak tizenketten is a jól megtermett trandoshan mellett, kit célba vett, egyikük sem vette észre a lányt. Nem, amíg a vörösesen izzó lézernyaláb keresztül nem hasította társuk hullószerű koponyáját, majd zúdult immár a teljes csapat sugárkarabélyainak kegyetlen zápora.

Ám attól a perctől fogva már nem volt megállás, s valóságos csata vette kezdetét a kicsiny bárka körül, mely a számok ellenére a kezdettől fogva túlságosan is egyhangúnak ígérkezett. Hiszen hőseink jól ismerték a harcot, nem kellett képzett profinak lenni ahhoz, hogy bárki is járhasson a halál torkában, majd sokkalta erősebben jöjjön ki onnan. És ezalól még Mira sem képezett kivételt, ki alig fél másodperc elteltével már a második áldozatát szedte, s le sem tagadhatta volna, hogy egy hatalmas Jedi lovag vére folyik az ereiben, még ha jelenleg nem is akad mestere, kinek segítségével beteljesíthetné végzetét.

Az Erő harcban játszott szerepét pedig Fenn is igazolni látszotta, s belőle csak úgy áradt az, ahogyan átjárta minden egyes porcikáját. Még saját magát is meglepte, hogy a sokéves gunnyadásból milyen hihetetlen gyorsasággal közelítettek ismételt az egykori csúcsuk felé. A szinte célzás nélkül leadott, halálpontos lövései, melyek az ellenfeleinek mellkasára irányultak, pedig méltán példázattá váltak, hogy milyen irdatlan

ereje lehetne Wessnek, ha a férfi hajlandó lenne neki továbbadni a saját, tán már ezen háborúban réges-régen odaveszett mestereinek bölcs tanításait.

A mellettük álló, a halálos lézéráradatot két sugárvető csövéből is hevesen ontó twi'lek épp az ellenpéldát szolgáltatta a harc ezen ádáz mezején. Selene még csak hírből sem hallott az Erőről, – legalábbis addig a keserves napig, amikor is az a valaki alaposan elrendezte a hátralévő életét – de mégis szinte tökéletesen dacolt a túlerővel szemben, hat áldozatot is szedve az általa összesen leadott hét lövéssel. Mondhatni, dominálta volna a harcteret, ha Carl nem szedi le előle azt a rosszarcú figurát az utolsó pillanatban, mielőtt a nő lövése elérhette volna koponyáját.

Az utolsó, feltehetően mandalóriai fejedeletről Ventriss gondoskodott, aki már szinte szégyellte, hogy csak ezzel az egy szerencsésen célba talált lövéssel sikerült beszállnia az öldöklésbe, ennek köszönhetően pedig vegyes érzelmekkel fogadta a tényt, hogy ismételten a fedélzetre lépve túlestek az újabb, gyakorlatilag semmiféle életben maradási eséllyel sem kecsegtető küldetéssel.

- Te meg honnan szerezted azt a szépséget? – intézte Selene szelíden kérdését az új jövevény felé, a mindedig titkon rejtegetett sugárvető eredetére célozva, amikor jómagam is a hajó fedélzetére léphetett. Ugyanis Fenn neki és Dahnnek szánta azt a nem túl dicsőséges feladatot, miszerint szedjék össze az összes hasznosítható fegyvert a már fűbeharapott fejedelmek vérbefagyott kezei közül, és igen sok új csecsebecsét sikerült szerezniük a rögtönzött „portyjuk” közepette.

- Egy hasonlóan járt fejedeletről szereztem, még néhány héttel az érkezésem után – közölte a lány az általa elsőként kicsinált trandoshan felé eresztve zöld szemének vegyes érzelmekkel teli pillantását. – Errefelé nem sokáig húzza az ember egy valamirevaló stukker nélkül – már ha az övé bármilyen tekintetben is annak volt nevezhető, minden esetre a céljainak tökéletesen megfelelt.

Selene éppenséggel az ellenkezője felől volt meggyőződve az ütött-kopott, egykezes sugárvető láttán, és legszívesebben odanyújtotta volna neki a sajátját, mondván, hogy ezzel sokkal jobban boldogul majd a későbbiek folyamán. De nem lesznek későbbiek, hiszen most, hogy „megmentették” a lányt, már minden biztonnyal Tarris életteli planétája felé veszik az irányt, a vesztükbe rohanva.

A twi'lek hamarosan végezni fog valamennyiükkel.

Néhány, most már röpke óra elteltével pedig már ténylegesen be is igazolódott sejtése, amikor is végre elhagyták ezen koszfészek szmog fedte légkörét, majd ténylegesen is az egykor porig rombolt, de ekkora már javarészt újjáépített világ felé kezdték hasítani az űr végtelenét. Idő közben a twi'leknek rá kellett jönnie, hogy minden sejtése ellenére, ez a Mira nem is olyan vészes, mint azt korábban sejtette.

Rendes, figyelmes és közvetlen, ezen felül még néhány jobb viccet is el tud sütni, ha oldani akarja a feszültséget. Azt az aprócska tényt leszámítva, hogy a Reaver már jó néhány éve is rögtönzöttnek nevezett konyhájába érkezve egy kiéheztetett rancor finomságával fogyasztotta étvét, – persze ez természetesnek is mondható valakinél, kinek az elmúlt évek alatt ily sokat kellett nélkülöznie – már szinte sajnálta, mit tenni fog hét nap és tizenhárom óra elteltével, ugyanis ekkor érik el végállomásukat.

- Csak idetaláltál – nevetett fel Carl, amint az újonnan érkezett, észbontó nőszemély az innentől kezdve közös kabinjukba érkezett, persze ő esti mókaként szóba sem jöhetett, Jarisnak, fiatal korának, valamit az erőben lakozó képességeinek köszönhetően. Magát a kabint érthető okokból kapta, ugyanis Carl volt az egyetlen, kiben Fenn ténylegesen megbízott, Ventriss pedig már nem mert másnál aludni, nehogy még valakinek kikotyoghassa titkát „édes” álma közepette.

- Hihetetlen, hogy egy ilyen kicsi helyen is el lehet tévedni, ha még nem ismeri az ember – próbálta lány oldani a kínos pillanat feszültségét, miközben helyet foglalt a kabin túloldalán már gondosan elhelyezett fekhelyen, – ez a kabin jóval nagyobb volt, mint Fenné, ezért itt lehetséges volt mindkét ágyszerűséget a talajszintre helyezni – majd a csillagok sebesen cikázó áradatát kezdte figyelni az ablakon keresztül, szemeinek vegyes érzelmekkel teli pillantásával.

- Mi a gond? – kérdezte a férfi meglepetten, elvégre most hozták ki egy olyan helyről, mely egy fiatal Jedi növendéknek bizonyára magával a pokollal vetekedett. Ennek ellenére, ránézésre meg tudta mondani, hogy ha döntő részt öröm is lakozott Mira halványzöld szemiben, bú, s keserűség is költözött a már kimondottan jó megjelenésű lány tekintetében.

Ugyanis most, hogy a hajó fedélzetén tartózkodott, oly sok látszólag véget nem érő hónap után, végre a számukra már szinte természetesnek vett tisztálkodásra is lehetősége nyílt, ennek köszönhetően már koránt sem volt olyan átható szaga, mint odaát. Valamint a haját is megmoshatta, így abban már nem sorakoztak a korpaszemek, s a már szinte elválaszthatatlanul beleragadó zsír eltűnésével teljesen más értelmet nyert hajkoronájának gesztenyebarna színe. Ezen felül az egyik korábbi szállítmányból hátra maradt ruhadaraboknak köszönhetően az új öltözete sokkal inkább egy csillagközi kalandor, mintsem egy nincstelen látszatát keltette.

- Semmi... – felelte búsan a lány – Csak, valahogy másra számítottam. Úgy értem, én azt hittem, hogy Fenn még mindig Jedi és tanítani fog majd. De így...

- Így is törődik veled – próbálta nyugtatni Dahn, ha mellette ült volna, akkor minden bizonnyal még a vállára is tette volna a kezét, de ehelyett inkább a helyiség másik feléből figyelte. – Te vagy az első ember, akit egy szó nélkül a hajóra engedett, és folyamatosan rólad mesél, amióta csak a fedélzetre tettem a lábam. Lehet, hogy nem lett minden tökéletes, de legalább még mindig ott van neked, és igenis foglalkozik veled. Az életben mindenki folyamatosan változik, és szerintem ahelyett, hogy azon búslakodsz, ami elveszett, annak kellene örülnöd, ami még megmaradt. Egy otthonnak, s egy jó barátoknak, ki a mai naptól fogva mindig is melletted lesz...

Hevesen cikáztak aggodalommal teli lépte az Araknia sötét folyosóin, miközben egyre csak a főreaktor masszív helyiségéhez próbált eljutnia a fedélzeten már hevesen dúló harcok, valamint a sorra eldőrdülő sugárvetők éles morájának közepette, hiszen a birodalmiaknak már szabad útja nyílt a már teljesen megbénult hajótestre. S ugyan csak néhány röpké perce kezdődött ezen rémálom, máris elfoglalták a hajó túlnyomó részét. Egyvalamivel azonban egyikük sem számolt: méghozzá vele.

Most, hogy elérte úti célját, haragosan szelte keresztül a reaktort övező rohamosztagosok sokaságát, kik nem voltak méltó ellenfelek egy tapasztalt Jedi lovag képességeivel rendelkező embernek, ki ugyan már közel sem vallotta magát annak, de még tisztán látszott rajta az ellenkezője, egyedül tán harcmodora kivételével. Hiszen a béke őrei nem csonkítják meg szándékosan ellenfelüket, ha lehetőségük nyílik rá, hogy jóval könnyebben olthassák ki élüket. Ráadásul, csak akkor ölnek, ha muszáj, s közel sem indulataikból teszik, márpedig Fenn pontosan ekképp cselekedett.

Amint leszámolt valamennyi, összesen tizenegy őrrrel, már könnyű szerrel indíthatta újra a rendszereket. Az Araknia újfent életre kelt, azonban elmaradt a várva várt csoda, vagy még az az egyszerű történés is, miszerint elhúzzák a csíkot, mielőtt minden elveszne. Jaris kénytelen volt szembenézni a ténnyel, miszerint a hídon már senki sem maradt, ki elrendelhetné ezt. Tehát neki kell odamennie, hogy azon személy lehessen.

Azonnal bezárta a helyiséget övező vaskos duracélajtók mindegyikét az Erő láthatatlan köteleinek segítségével, amint elhagyta helyiséget. Nem tudta pontosan meddig is tartanak majd ki, de abban biztos volt, hogy elég lesz, amíg a hajó hídja ismételten a Szövetség kezére nem kerül, ezért teljes magabiztossággal iramodott a híd felé, s útját sokkalta nehezebbnek képzelte, mint amilyen ténylegesen lett.

Mindössze hat ellenséges katonával kellett leszámolnia út közben, a fedélzeten hevesen cikázó lézernyalábokat kerülgetve. Oda érkezvén pedig már szinte epekedve várt meglepetésben volt része, bár ő személy szerint mégis csalódott volt valamelyest. Úgy vélte, több kihívásban részesül majd a Quar'thaa kapitány és leghőségesebb őreinek holtteste felett tornyosuló, öt szem rohamosztagos helyett, kikkel szinte örömmel végzet. Elvégre nem volt már Jedi, hogy gátat szabjon az ilyesminek.

Ezzel párhuzamosan kénytelen volt belátni a ténnyt, miszerint a fedélzeten tartózkodókból már nem közel sem maradtak elegendően, hogy a hajó visszaszerzéséhez a legcsekélyebb esélye is lehessen. És ugyan döntése minden volt, csak épp ésszerű, vagy magától értetődő nem. Jaris mégis úgy döntött, megteszi, mit tervezett, még ha valamennyiük életét követeli is majd döntése.

- Viszlát tetvek! – jelentette ki fennhangon a már teljesen üres helyiségben, s a kapitányi székhez legközelebb eső terminál felé magasodott. A megfelelő gombok lenyomása után szélvész gyorsasággal sietett ki a roppant helyiségből, miközben az Araknia masszív hajtóművei sorra gyulladtak fel nyugalmukból. És a birodalmi csillagromboló hiába lőtt ki rá mindent, amit csak tudott, hiába sorozta egyre csak masszív turbólézerágyúinak zöldesen izzó lézereivel, nem volt az, mi megállíthatta volna a felé sebesen suhanó hajótestet.

Fenn vegyes érzelmeit az arcán széles mosoly kísérte, ahogyan a férfi meredten figyelte a már hevesen lángoló, roppant csillaghajó oldalából az utolsó pillanatban előtörő mentőkabinjának keskeny ablakából, ahogyan a romboló mind hevesebb ösztüzének pusztító hatására hosszas lángcsóvákat maga után húzó szövetségi csatacirkáló, az Araknia orr része hatalmas robajjal csapódott a nálánál is hatalmasabb birodalmi hajó hídjának, majd egy fényes robbanás kísérte az iszonyatos erejű ütközést, mely egy szempillantás alatt mindkét hajót elnyelte. Ha nem is nyerhették meg a

csatát, Jaris gondoskodott róla, hogy ne is veszítsék el, azonban a végeredmény mégsem mondható döntetlennek, még koránt sem.

Elvégre nem csak egy, de nem is egy tucat, több száz mentőkabin hagyta el mindkét hajót, mielőtt még bekövetkezett volna azon tragikus, de mégis örömteli esemény, mely több ezer fiatal katona életét követelte. S mivel mind egyfelé tartott, Fenn biztosan tudta, hogy ott, az ádáz dzsungelek közt sem fog véget érni az öldöklés. Ám azt még számára is lehetetlenség volt megmondani, mi is várja majd odalent. De egyvalamiben mégis bizonyos volt, ahogyan kicsiny mentőkabinja belépett Wayland ózondús légkörébe: Bármilyen is történjék ott, ő készen áll rá, és semmiképp sem adja fel a harcot.

Az utolsó klón haláláig folytatva azt.